

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Folketingets Lovsekretariat

København, den 13. august 2012

Sagsnr.: 16699

Dok.nr.: 423111

Folketinget har i skrivelse af 1. august 2012, omtrykt den 7. august 2012, (spørgsmål S 3785) anmodet om min besvarelse af følgende af Per Clausen (EL) stillede spørgsmål:

Spørgsmål S 3785:

”Vil ministeren fremrykke revisionen af hundeloven til efteråret 2012, efter at det er blevet dokumenteret, at indførelsen af forbuddet mod 13 hunderacer ikke har reduceret antallet af sager som følge af hundebid?”

Svar:

Forbudsordningen i hundeloven blev indført ved lov nr. 717 af 25. juni 2010, og trådte i kraft den 1. juli 2010. Baggrunden for ordningen var bl.a. den debat – navnlig med udgangspunkt i konkrete sager – om de farlige hunde, der verserede på daværende tidspunkt, og hvor der fra flere sider blev sat spørgsmålstejn ved, om den gældende lovgivning på området var tilstrækkelig.

Forbudsordningen skal evalueres når den har været i kraft i tre år. Eventuelle ændringer af ordningen bør, efter min opfattelse, afvente den planlagte evaluering, hvorfor jeg ikke kan støtte en fremrykning af evalueringen til efteråret 2012.

Spørgsmålet om, hvordan vi bedst varetager hensynet til borgernes sikkerhed og tryghed over for hensynet til hundeejere, er komplekst. Eventuelle justeringer eller ændringer af ordningen bør foretages på baggrund af en grundig proces, hvor alle relevante parter inddrages, og på et tidspunkt, hvor loven har haft den fornødne tid til at virke.

I Jyllandsposten og flere andre medier var der den 23. juli 2012 omtale af en undersøgelse fra Ulykkes Analyse Gruppen ved Odense Universitetshospital. Af Jyllandsposten fremgik det, ”at der i 2011 skete en mindre stigning i antallet af behandlinger efter hundebid på de danske skadestuer i forhold til årene før lovændringen.”

Odense Universitetshospital har over for Fødevareministeriet oplyst, at den refererede undersøgelse kun omfatter antallet af behandlede hundebid på Odense Universitetshospital og således ikke antallet af hundebid på landsplan.

Efter min opfattelse er det forbundet med usikkerhed at lægge opgørelser som den pågældende over antallet af hundebid til grund for en vurdering af, hvilke hunderacer der bider mest. Det skyldes bl.a., at en del hundebid behandles af egen læge og dermed ikke indgår i opgørelserne fra skadestuerne, og at hunderacen og alvorligheden af de enkelte bidskader ofte ikke registreres.

Hertil kommer, at den problemstilling med farlige hunde, der lå til grund for indførelsen af forbudsordningen, ikke alene angik hunde, der havde bidt mennesker, men angik hunde, der kunne være farlige for deres omgivelser.

Mette Gjerskov

/Martin Reinseth